

РЫГОР БАРАДУЛІН

* * *

Пакуль жывеш, развітвайся з жыццём
Штогодна, штогадзінна, штохвілінна,
Твой кожны дзень,
Забраны забыццём,
Лічы сваім найбольшым адкрыццём,
Ты — з дрэва часу
Кволая галіна.

Штодня вядзі з самім сабою бой,
Каб клопаты цябе не пахавалі,
Жыві надзеяй,
Мараю слабой,
Што свет трымаецца
Адным табой —
З ракі ўсёзабыцця — намерам хвалі.
Старайся не ў дзяльбе,
А ў малацьбе,
Каб вымалаціць з цемрачы праменне.
Ляж зморшчынкай
Ва ўсмешцы на ілбе,
Каб недзе ўспомніла жыццё **цябе**,
У незваротнай вечнасці —
Імгненне.

1985

* * *

* *

Яна адна,
Зямля вякоў,
Адкуль
Жыццё пачатак
брала
Шчырай верай.
Здалёк відна
Зямля бацькоў,
Матуль,
Дзе песня б'ецца
Перапёлкай
шэрай.
У курганах,
Што выраслі з
былін,
Спачылі
З поля подзвігу
ратаі.
У туманах
Тугі спрадвечны
клін
На гнёзды шчасця
Выраі вяртае.

Краса ўзышла
Аднойчы
назаўжды,
Закрасавала ў
душах і ў
паглядах.
Прамень святла,
Струмень жывой
вады Закаласіўся

На ачахлых лядах.
Світання сцяг Над
цемрываю начы
Расчырванеўся
Радаснаю стомай,
І на губах
Крамяна пахнучы,
Застаўся яблык
Ранішняй
аскомай.

На смерць ішлі За
гэтую зямлю, За
гэтую красу, За
сцяг світаньня
Сыны зямлі. Каб
засланіць раллю, з

якой нязломнасць
Збажыною
ўстане.

Пакуль у нас
Пяшчотаю
матуль І
рупнасцю
бацькоў Сагрэты
далі, Не посвіст
куль, А галасы
зязюль Лічыць
гадоў чароды Не
прысталі.

1985

* * *

Заспаная раніца мжыстая,
На фарбы і гукі скупая.
Нібыта сцяжынаю
мшыстаю, Прыціхлай
зямлёю ступаеш.

І вёдры прыглушана
бразгаюць Каля адсырэлае
студні, Лісцёваю дыхае
брагаю, Пакутце восепь
застудай.

Цыбатай пагой
жураўліпаю Імшарамі
верасень крочыць. Ад
кіслых прысмак
журавінавых Заплюшчыла
сонца вочы.

Цвітуць успаміны верасам.
Няяснае мроіцца-сніцца. І
моцпа жадаецца-верыцца,
Што ўсё да паўдня
праясніцца.

НЕРУШ

Неруш рапішні —
 родпае слова,
Мне шукаць цябе,
 покуль гляджу,
Пад зялёным крылом верасовак,
Пад крысам
 і спякоты й дажджу.
Слова,
 што як нарог для ратая,
Як для ластваўкі —
 стрымы вільчак,

Ад якога на небе світае,
Ад якога яснее ў вачах.
А папчасціць — натрапіцца неруш,—
Зазвіняць недзе промні наўзбоч.
Неруш свой
 панясу я аберуч,
Як слязіну з матуліных воч.

Ад абразы,
 ад позірку злога,
Шлях забытаўшы для паслання,
Неруш ранішні —
 матчыпа слова,
Мне, як бору,
 цябе засланяць!